

M'agradaria que aquest conte infantil ens servís, tant als que són petits per dins i per fora com als que únicament ho som per dins, per prendre consciència de la necessitat de protegir el nostre entorn, i per entendre el significat essencial del mot sostenible: ser responsables no només del nostre benestar sinó també del benestar de les generacions del futur.

Fragment de la presentació de l'alcalde Lluís Bisbal i Pujol

Ajuntament de
Sant Vicenç de Montalt

Amb la col·laboració:

CAIXA LAIETANA

Els colors de la Natura juguen a fet i amagar

Ana Teresa Montes i Jesús Bordas

Els colors de la Natura juguen a fet i amagar

Ana Teresa Montes i Jesús Bordas

Primera edició abril 2007

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Ana Teresa Montes

Dibuixos: Jesús Bordas Luque

Sota una llicència *Creative Commons 2.5* (es pot modificar l'obra si es comparteix igual, no es pot fer servir l'obra per obtenir beneficis econòmics i cal reconèixer l'autoria). Els termes de la llicència *Creative Commons 2.5* es poden consultar a la web: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/es/deed.ca>

Imatges cedides per en David Pons

Projecte editorial de La Comarcal Edicions
(Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20)

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona

D.L. B-13107-2007

PRESENTACIÓ

L'acostament i el tracte directe amb els infants és, de bon tros, l'experiència més grata que m'ha tocat viure al llarg d'aquests quatre anys que he fet d'alcalde de Sant Vicenç de Montalt. Han estat molts els moments que he pogut compartir amb la mainada: sessions de Conta-Contes a la biblioteca, jornades esportives al pavelló, visites educatives a l'Ajuntament... Aquestes trobades m'han permès, ni que fos per una estona, deixar de banda el protocol i la solemnitat del càrrec, per gaudir de l'enginy i la saviesa d'aquestes personetes petites per fora però grans per dins. Dels infants, el que més em meravella és la increïble capacitat que tenen per absorbir coneixements. Pregunten mil i una coses en el seu afany d'aprendre, de saber més, i de tot una mica. I més encara, analitzen i apliquen la lògica a qualsevol raonament que els puguis fer.

Els adults, en la nostra faceta de pares-educadors, procurem traspasar als nostres fills tots aquells coneixements, hàbits i valors que hem heretat dels nostres pares, i aquells altres que hem anat atesorant al llarg de la nostra vida. Els ensenyem a procurar el benestar i respectar la seva família, la seva casa, la seva habitació, les seves pertinences, els seus amics..., tot allò que els és més proper i quotidià. Però potser, massa vegades, oblidem que el "nostre món particular" no s'acaba en les quatre parets de casa.

En aquest cas, els adults, tal vegada, hauríem de deixar que fossin els infants els que ens ensenyessin allò que ells tenen tan clar: formem part d'un poble, una comarca, una nació, un continent... Formem part del món! Un món que és la casa comuna de la humanitat. Una casa que pateix constantment canvis evolutius que afecten de manera molt important la salut del medi ambient i la sostenibilitat.

La protecció dels recursos naturals, el respecte i el compromís envers el medi ambient han de ser objectius prioritaris de la nostra societat, si volem que els nostres fills i nés heretin una casa comuna més habitable i sostenible. M'agradaria que aquest conte infantil ens servís, tant als que són petits per dins i per fora com als que únicament ho som per dins, per prendre consciència de la necessitat de protegir el nostre entorn, i per entendre el significat essencial del mot sostenible: ser responsables no només del nostre benestar sinó també del benestar de les generacions del futur.

Aquell matí d'estiu, com de costum, la Margarida va sortir a passejar amb el seu gos Polit per les rodalies de Sant Vicenç i s'adonà que, fins allà on abastava la seva vista, tot era d'un color gris, trist i apagat, i que la resta de colors que donen vida i alegria a la natura havien desaparegut.

Amoïnada, la Margarida va arrencar a córrer. Havia d'arribar al més aviat possible a la plaça del poble. Allí, de ben segur, trobaria algun avi que li explicaria què estava passant. Però, abans d'arribar-hi, va veure una bandada de xurravins que fugien espantats. Amb un filet de veu, la Margarida va preguntar a una xurravineta, que s'havia quedat endarrerida, si sabia on eren la resta de colors.

-Es clar que ho sé! -va piular la petita xurravina-: La gent maltracta la natura i els colors, enfadats, s'han amagat darrere de les malifetes dels humans, i no tornaran fins que algú els trobi i els dugui a un entorn habitable i respectuós en el qual puguin viure amb harmonia.

Aleshores, la Margarida i el Polit van decidir que serien ells els que jugarien amb la natura a fet i amagar, i trobarien tots els colors que els humans havien fet fugir. Sense perdre ni un minut, van entrar a l'església i es van enfilear fins a dalt del campanar, pujant els graons de tres en tres.

Des d'aquella posició, tindrien una bona vista de tot el poble. De sobte, als peus del Montalt, la Margarida va veure un grup de gent que reia i cridava al voltant d'una gran foguera. En un tres i no res, es va aixecar una forta ventada que amb dues bufades va enlairar l'enorme fumera negra que sortia de la foguera fins al cim del Montalt. I allà dalt, entre la negror, estaven amagades totes les tonalitats del verd.

Corre que corre, la Margarida i el Polit van arribar fins al foc i van renyar la gent que l'havia encès. Galleda va, galleda ve, entre tots van apagar el foc, i llavors... el verd va tornar a cobrir tot el Montalt.

Satisfeta i acalorada, la Margarida va decidir baixar fins a la platja a banyar-se, però quan hi va arribar va veure que un munt de deixalles suraven a l'aigua, que també era grisa, com el cel. Rumiant, rumiant, va pensar que si tots els veïns baixaven a mar amb les seves canyes de pescar, en un tres i no res deixarien l'aigua neta de deixalles.

Dit i fet! En comptes de peixos, que també havien fugit com la bandada de xurravins, dels hams penjaven llaunes, ampolles, branques i plàstics. Així que l'aigua va quedar neta, es va alçar una gran onada que va tenir d'un blau preciós el mar i el cel.

Però... no podien badar, ara les deixalles eren a la sorra i calia portar-les fins als diferents contenidors que hi havia a Sant Vicenç.

La Margarida, el Polit i la resta de veïns van formar una cadena humana per buidar la platja de brossa. A mida que s'anaven omplint cadascun dels contenidors de plàstic, cartró, residus, vidre o orgànica, un nou color s'enfilava per arreu: taronja, vermell, blanc, rosa, violeta...

Tot d'una, les flors, abans grises, van tornar a lluir presumides, les façanes de les cases van recuperar els seus colors, i a l'horitzó es dibuixà la silueta d'una bandada de xurravins que tornaven cap a Sant Vicenç.

Lavors tothom va començar a saltar i ballar; fins i tot el Polit remenava content la cua. Però, en mirar el cel, la Margarida es va adonar que el sol no hi era: el color groc continuava amagat!

Van buscar i buscar per tots els amagatalls possibles: a les rieres, pels carrers del casc antic, a l'Ajuntament... Res de res! Ja ho donaven tot per perdut quan el Polit, que feia estona que havia marxat tot sol a buscar el color groc, va aparèixer bordant i fent saltirons. Va agafar amb les dents la faldilla de la Margarida i la va arrossegar fins al torreó del Parc dels Germans Gabrielistes.

El color groc s'hi amagava a dintre, però la petita xurravina havia dit al Polit que no sortiria fins que els humans es comprometessin a estimar, respectar i cuidar la natura. Als veïns no els va costar gens acceptar la condició que posava el color groc per sortir: era molt trist i avorrit viure en un món sense colors.

Però no penseu que aquí s'acaba la història, perquè, per poder celebrar la tornada dels colors, calia pujar el groc fins al punt més alt del cel per tal que pogués donar llum i vida a la resta de colors. Voleu saber com s'ho van fer els veïns de Sant Vicenç? Doncs van recórrer a la més geganta de totes les gegantes: la Margaridassa, geganta pubilla del Maresme, que curosa va agafar el groc amb la mà i en una ballada el va penjar del cel.

Us puc ben assegurar que, aquell dia, els veïns de Sant Vicenç van aprendre una lliçó que no oblidaran mai: Si juguem a fer malifetes a la natura, ens espera un futur molt trist i obscur.

Cal que estimem, cuidem i respectem el món en què vivim perquè no en tenim cap altre i ens ha de durar encara molts i molts anys.

XURRAVÍ

(Xerroviu – Serinus serinus)

El xurraví és l'ocell emblemàtic de Sant Vicenç de Montalt fins al punt que els santvicentins som coneguts pel motiu de xurravins des de fa molt de temps. Tot i que no és clar com s'arribà a produir la identificació amb l'ocell, alguns autors relacionen l'afecció pel cant dels vilatans amb el refilet delicat, nerviós, fi i molt agradable que fa l'ocellet.

Es tracta d'un ocell petit, d'uns onze centímetres de llargària, de colors groc i verd, amb ratlles negres, i el ventre blanc. El xurraví viu durant tot l'any en els nostres horts i jardins, on treballa activament i produeix un efecte beneficiós; s'alimenta d'erugues, petits insectes i males herbes, i només picoteja les fruites quan ja són molt madures, a punt de fer-se malbé.

Avui dia, el xurraví apareix relacionat amb associacions i entitats del nostre municipi, que han adoptat l'ocellet per anomenar-se i l'utilitzen com a logotip.

